

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

sed amoris & imitationis; & ab eisdem se separat, odio & dissimilitudine vitæ. Quare si iterum induas insignia mundi: iam ei appropinques. Quando author (ait Sanctus Chryostomus) plantata est prope viam, eius fructus non perueniunt ad maturitatem: etiamsi enim eos colligunt aut proiciunt iter facientes: quando autem à via est remotior, fructus eius perueniunt ad maturitatem, & ad perfectum saporem, ita igitur, si mundo appropinques, non euades perfectus: sæculares enim homines te trahent post se, & fructus excutient piorum desideriorum, & operum: in quibus te prius exercebas. Et aquila superbiam, quæ (vt supra dicebamus) volat, vt medullam cedri ex monte Libano deuoret: multò facilius cor tuum comedet, quod tam prope mundum versatur. Quare si vis perfectus esse, recede procul ab eo: & tunc maxime proculaberis, quando in omnibus contrario modo vixeris, quam ipse: indoens insignia Saluatoris, vt ea tanquam propriam vestem retineas; mundi verò insignia abijcias, tanquam vestem alienam & peregrinam.

§. 2.

VERVM, liceat mihi, dulcissime Redemptor, vnum hoc proponere: cur eos reiticias, qui induunt vestem peregrinam: cum tu ipse videaris eam præ aliis induisse? Nam quid magis peregrinum, quam quod verus Deus nostram induat humanitatem, a formam serui accipiens, & habitu inuentus vi homo? Et animam habens gloriosam & beatam, induisti corpus patibile, miseris nostræ mortalitatis subiectum? Et nunc existens ad dexteram patris cum tanta gloria, induis te in terra accidentibus panis & vini in sanctissimo Sacramento? Sed hæc vestis, Deus meus, quæ aded peregrina & aliena videtur, & si non propria sit amplitudinis & Maiestatis tuæ, non tamen ab immensa bonitate tua degenerat: sed potius infinite tuæ charitati optime conuenit: qua voluisti ignominias & miseras nostras honorare, vt exemplum nobis dans paupertatis, & humilitatis: ad similia insignia gestanda, mundana verò abijcienda, quæ tuis aded sunt contraria, non alliceres. Quomodo igitur homo non duces tibi honori, quod ita incedas vestitus sicut tuus Creator, & Rex æternus? Quomodo audebis induere superbiam vitam, quam author ipse vitæ reprobauit? Propterea (ait Sanctus Gregorius) Deus induit debilitatem nostram, torque contemptus sustinuit, vt superbum non esse hominem, doceret humilis Deus. Aut Christus deceptus est: ait Sanctus Bernardus: induens paupertatem, & contemptus, aut mundus erat contraria sequens. Cum igitur sic impossibile, Christum sapientiam infinitam deceptum: certum est mundum ipsum valde aberrare. Gloriare itaque, quod sequaris eum qui rectè nouit quæ facit; eiusque insignibus te indue, etiamsi superiora illa esse videantur. Desidera impensè particeps esse opprobriorum, ignominiarum, iniuriarum, testimoniorum falsorum, & cruciatuum,

Homil. in
Mat. apud
S. Bon. lib. 4.
Phar. c. 17.

T. 2. c. 8. 2.

a Phil. 1. 7.

Li. 34. mor.
c. 18.
Serm. 3. de
Natiuit.

quos innocens pertulit. Quod desiderium vult P N S. Ignatius esse inter-
 sum, vehemens, & iuxta omnes vires nostras possibiles diuina gratia adi-
 tas: vt efficacitatem & fortitudinem habent in occasionibus quæ occurrunt,
 similia patiendi. Nam (vt Sanctus Augustinus dixit) vis desideriorum facit
 tolerantiam laborum, ita vt animo exultes, quando talia tibi eueniunt pro-
 pter bonum, quod simul accedit; ac dicas cum Apostolo: *b mibi ab se gloriari,*
nisi in Cruce Domini nostri Iesu Christi. per quem mihi mundus crucifixus est, & ego
mundo. In quam sententiã ait Sanctus Gregorius: cum duo sunt simul, si alter
 viuat, alter verò sit mortuus: viuens videt mortuũ; sed mortuus non videt vi-
 uum. Quod si vterque sit mortuus neuter alterum videt: & quamuis sint
 simul idem illis est, atque si essent remotissimi. Ita iustus & Religiosus du-
 plicem solet habere sortem siue dispositionem: nam interdum solum in se
 est mortuus mundo, quem nec videt, nec amat, nec eius, aut rerum & splen-
 dorum & vanitatum ipsius vllam ducit rationem: & quamuis corpore si-
 mul sit cum ijs, qui sunt mundi; idem ipsi est atque si mille miliaribus ab eis
 distaret. At mundus non est ipsi mortuus: videt enim eum, magnique facit
 offert illi honores, ac dignitates suas, etiam nolenti, imò dolenti, tum que
 periculum timentis: ac propterea alteram quoque sortem desiderat, vt scilicet
 etiam mundus sit ipsi mortuus: hoc est, vt neque mundus ipsum videat,
 nec æstimet nec magis sit ipsius memor, quàm si nullus talis homo esset in
 terra. Quemadmodum dixit Dauid: *c obliuioni datus sum, tanquam mortuum a*
corde; eum in modum, quo in mundo non est memoria mortuorum. Cum
 autem hæc fors aduenit, eam reputat iustus valde felicem, seq; iudicat magis
 tutum, & gloriatur in cruce Domini nostri Iesu Christi, quia videt se
 mortuum esse mundo, & mundum sibi.

SED vterius progreditur Apostoli sensus, cum dicit, *se mundo, & mun-*
dum sibi crucifixum. Quemadmodum enim crucifixus reputabatur maledi-
 ctus infamis, detestandus, & abominandus, iuxta id, quod in lege antiqua
 dicebatur: *d maledictus omnis qui pendet in ligno.* Ita ait, *mundus est mihi crucif-*
xus. nam quicquid ipse magni facit, omnes eius cupiditates, vanitates, &
 eius magnalia, ego reputo maledictum, horrendum, & abominandum mi-
 hi; & arbitror, vt stercus; & tanquam perniciosam rejicio, vt Christum in-
 crucifaciam, eiusque crucem amplectar. Sed præter hoc ego quoque sum
 mundo crucifixus: ipse enim mundus me reputat maledictum, infamem
 ac detestandum; iniurijs & opprobrijs me persequitur, sicut persecutus est
 Christum Dominum meum: Et ego non solum obliuioni datus sum,
 vt dixit Dauid, sed etiam in me experior, quod postea subiunxit: *factus sum*
tanquam vas perditum; quoniam audiui vituperationem multorum commorantium
in circuitu meo. Hæc erat crux Christi, in qua magnus hic Apostolus glori-
 abatur.

Deu. 21. 23.
Gal. 3. 13.

Lib. 3. mor.
c 3.
c Psa. 30. 13

batur. Quæ (vt S. Chryſtoſtomus perpendit) duas inſignes mortificationes cõplectebatur: alteram, quod mundus, eiusq; magnalia ipſum tanquam rem mortuam deſerebant; nec ipſum, captiuum poſt ſe trahebant: nec tangebant ſp̄itricum; alteram, quod ipſe etiam eſſet illis tanquam mortuus, neque enim ea amabat, nec æſtimabat, nec ſe patiebatur vinciri ab eis. Et concludit idem S. Nihil hac mortificatione felicius: hoc enim eſt beatæ vitæ fundamentum. *O beati mortui, qui in Domino moriuntur* hoc genere mortificationis, a modo enim dicit ſp̄itus, vt *requieſcant à laboribus ſuis*. Omnis enim labor & moleſtia ſp̄itus ceſſat: cū felix hæc mors obtinetur. Ad hæc igitur aſpiremus ad eã cõtendamus: ſic enim moriẽtes, vitã obtinebimus felicẽ ac lætã: cū ſic mori mundo, ſit viuere Chriſto, qui eſt vitæ gaudiũ, & gloria noſtra.

§. 3.

Sed Qvis ad talem perfectionis gradum in ſpirituali vita tam precioſum poterit peruenire? Idem P. S. Ignatius reſpondet: ad eum obtinendum, maior, ac impenſius ſtudio cuiuſque ſit, quærere in Domino maiorem ſui abnegationem, & continuam in rebus omnibus, quoad poterit mortificationem. non ſolum in materia votorum, ſed & in reliquis rebus, quas Regule inſinuant, nulla excepta: ita vt quiſque dicere poſſit illud canticorum: *manus mee ſtillauerunt myrrham, & digiti mei pleni myrrha præbariſſima*. Et quænam hæc eſt myrrha adeo ſelecta, & copioſa: vt vtramque manum & vtriuſque digitos impleat, niſi gradus mortificationis, in quibus anima Religioſa ſe exercet? Quinque gradus ad vota pertinentes ſunt ſicut myrrha in quinque digitos dextræ manus diſtributa, quæ eſt prima ac præcipua in operando: cuſtodia enim votorum eſt ſubſtantia Religionis, & in ea maxima eius fortitudo cõſiſtit. Myrrha autem ſiniſtræ manus, quæ ſuis quinque digitis dexteram iuuat, ſignificat alios quinque gradus mortificationis, ad quos reliqua reducuntur, quæ Regule commendat, ad ipſa vota melius ſeruanda; & aſcendendum ad perfectionis celſitudinem. *Primus* mortificationis gradus eſt circa perſonas ſæculares, & nominatim circa parentes, cognatos, amicos, & notos, quos in mûdo habuerant, mortificandi, inquã ſunt inordinati affectus, qui remãſerint, aut recẽs viſceſcent; & nimia delideria cū eis agendi. *Secundus* gradus eſt circa perſonas eiufdẽ Religionis, & locũ habitationis; vt abſcindatur inordinationes, quæ poſſunt euenire, aut ex nimia amicitia & cõmunicatione; aut contra ex diſſenſione & diſcordia. *Tertius* eſt circa ordinarias occupaciones, officia, & miniſteria: ſiue ſpectet ad cultũ Diuinum & familiaritatẽ cū Deo Domino noſtro, qualis eſt vſus chori, & cãtus, & exercitia orationis; ſiue ad officia domeſtica & temporalia; ſiue ad ſtudia aut miniſteria in bonũ proximorũ: in omnibus n. eſt copioſa materia mortificationis. ſine qua nunquam recte ſient. Er quoniam poſſibile non eſt, vt aliqui defectus

In 6. c. ad

Galat.

“

“

“

“

“

e Apoc. 14. 13

”

”

”

”

”

a Cant. 5. 5.